

## המרכז הבינתחומי הרצליה

תיק משמעת 41/2006

בעניין הסטודנט פלוני – הנילון

31.10.06

### החלטה

הנילון הינו סטודנט בבית-הספר למשפטים. כנגד הנילון הוגשה קובלנה משמעתית, והוא הואשם במסגרתה בכך שזייף את גיליון ציוני תעודת הבגרות שלו על-מנת להתקבל במרמה ללימודים בבית-הספר למשפטים.

כעולה מהקובלנה והמסמכים שצורפו לה, ובכלל זה מכתב מטעם אגף הבחינות במשרד החינוך מיום 8.6.06 במענה לפניית המרכז הבינתחומי, הזיוף נעשה באופן זה שחלק מציוני הבגרות בהם נבחן הנילון "שופצו" כלפי מעלה, ובמקרים אחרים הוספו לגיליון הציונים המזויף ציונים במקצועות בהם כלל לא נבחן הנילון. כל זאת נעשה במטרה כך שהציון המשוקלל של תעודת הבגרות המזויפת יעמוד על יותר מ-100, באופן שיאפשר לנילון כניסה אוטומטית לבית-הספר למשפטים בלא צורך להיבחן כלל בבחינה הפסיכומטרית, זאת עפ"י קריטריוני הקבלה שנהגו בבית-הספר לקראת שנת הלימודים תשס"ו.

בדיון שהתקיים בפני ביום 30.10.06 הופיעו מטעם הקובלים - עו"ד אסף פורת וגב' אורלי שקד, ומטעם הנילון - עו"ד יוסף א. שלוש ועו"ד תמר שפר. כן העידה ראש מינהל הסטודנטים בבית-הספר למשפטים, גב' איריס דשא. לבקשת ב"כ הנילון, לא נכח הנילון עצמו בדיון.

עו"ד שלוש הודה בשם מרשו, הן בתכתובת קודמת והן במהלך הדיון, בביצוע המעשים בהם הואשם הנילון. כן יצוין, כי גם בפגישות ובפניות קודמות שנעשו בשם הנילון לגורמים שונים במרכז, עוד בטרם החל עו"ד שלוש בייצוג מרשו, היתה הודאה בביצוע המעשים הנ"ל.

לפיכך, על סמך הראיות והמסמכים המצויים בתיק, ובכלל זה הודאותיו של הנילון בביצוע המעשים, אני מרשיע את הנילון בביצוע עבירה לפי סעיף 2(2) לתקנון המשמעת, שלשונו הינה:

"מסירת ידיעה כוזבת בודעין למרכז הבינתחומי, או חיבור מסמך כוזב ו/או הגשתו לרשויותיה, למוריו או לעובדיו, לשם קבלת זכויות במרכז או הסתרת מידע בודעין, או עשיית מעשה תרמית לשם קבלת זכויות במרכז הבינתחומי או בקשר ללימודים במרכז הבינתחומי".

לאור היעדר המחלוקת בנוגע לעובדות ולביצוע העבירה, נסוב עיקר הדיון בפניי בדבר הטיעונים לעונש בגין ביצוע העבירה.

לעניין זה, התייחסו הן הקובלים והן באי-כוחו של הנילון למערכת הנסיבות הקשה ויוצאת-הדופן המלווה את חיי הנילון, כעולה בין היתר מהמסמכים שהגישו באי-כוח הנילון, ואשר הקובלים לא חלקו עליהם (עמ' 4 לפרוטוקול הדיון). מפאת צנעת הפרט, איני יכול לפרט במה אמורים הדברים.

בטיעוניהם, הדגישו שני הצדדים, כל-אחד לשיטתו, כי לצד החומרה היתרה של מעשה זיוף תעודת הברגות (אשר אף ב"כ הנילון הגדירה כ"עבירה חמורה בעלת אופי פלילי" במכתבו אלי מיום 10.9.06), הרי שיש מקום לתת את הדעת על הנסיבות הקשות ויוצאות-הדופן של הנילון, הן לעניין העבר והן באופן הצופה פני עתיד. כך, במהלך הדיון, ציין עו"ד פורת את החשיבות שבשיקום הנילון והדגיש כי לצד הצורך בענישת הנילון בשל מעשהו, "אנחנו לא רוצים להוקיע את הבחור ולהשאירו עם אות קין", והעלה, למשל, במהלך הדיון את האפשרות ולפיה: "אני חושב במקרה הזה שאנחנו לא רוצים ליצור תוצאה בלתי הפיכה. אנחנו רוצים להשאיר לבחור הזה את האפשרות להתחיל מחדש נקי, במידה ויתקן את ציוניו ולחזור לכאן יוכל לחזור ולהתקבל ללא עבר מוכתם" (עמ' 3 לפרוטוקול הדיון).

דא עקא, שהצדדים היו חלוקים ביניהם במהלך הדיון, כמו גם במגעים שקיימו קודם לכן בעקבות פנייתו של עו"ד שלוש לקובל, ד"ר עלי בוקשפן, בבקשה לנסות ולהגיע לעסקת טיעון, בדבר המנגנון הראוי שישלב בין הענישה בגין המעשה החמור מחד, והותרת פתח לתקווה ולשיקום הנילון מאידך. מחלוקת זו נבעה הן מהפערים המהותיים בין הצדדים בדבר המשקל היחסי של כל אחד מהשיקולים ומהאופן הראוי של יישומם, וכן מעמדה עקרונית-כללית של הקובל כנגד עסקאות טיעון.

כאמור, במהלך הדיון, העלה עו"ד פורת את האפשרות כי אם יתקן הנילון את ציוניו ויוכל להתקבל כדת וכדין ללימודים במרכז, יתאפשר לו להתחיל מחדש את לימודיו, אך בה בעת יש לפסול את כל הקורסים אותם השלים הנילון בהצלחה במהלך לימודיו בשנה הראשונה בבית-הספר למשפטים, בהיותם "פרי העץ האסור" (עמ' 4 לפרוטוקול), וזאת אף שעו"ד פורת הדגיש כי הקובלים אינם טוענים שההצלחה בקורסים עצמם הושגה על-ידי הנילון במרמה.

מאידך, עו"ד שלוש העלה במהלך הדיון הצעות שונות, אותן הציע כמסתבר גם בשיחותיו המוקדמות עם ד"ר בוקשפן, ובכלל זה אפשרות כי יינתן לנילון להתחיל מחדש את לימודיו במרכז בלא שיצטרך לשפר את ציוני הברגות שלו ולעמוד במבחני הקבלה (עמ' 8-9 לפרוטוקול).

לעניין הצעה זו אעיר, כפי שגם ציינתי בפני עו"ד שלוש במהלך הדיון (עמ' 9 לפרוטוקול), כי אף אם הייתי, לצורך הטיעון, מקבל את עמדתו זו, הרי שהדבר ממילא אינו מצוי בתחום סמכותי, שכן תפקידי וסמכויותי מוגדרים לפי תקנון המשמעת, ובוודאי שאין בסמכותי במסגרת הליך משמעתי לקבל החלטות אקדמיות בדבר קבלה ללימודים לבית-ספר זה או אחר, החלטות עליהן מופקדים אך ורק הגופים האקדמיים הנוגעים בדבר.

לאור היעדר ההסכמה בין הצדדים בדבר המינון והאופן הראוי של ענישה בשל מעשה הזיוף החמור מחד, והותרת פתח של תקווה לשיקום ולעתיד נקי לנילון מאידך, ולאחר ששקלתי את מלוא השיקולים הנוגעים בדבר, הגעתי לכדי המסקנות הבאות בדבר גזר-דינו של הנילון.

ראשית, לגישתי, המעשה של זיוף תעודת הברגות הינו מעשה חמור ביותר, החותר תחת היסודות והערכים הבסיסיים עליהם מושתת המרכז הבינתחומי כמוסד אקדמי, ואשר הדעת אינה סובלת אותו. מעבר לפגיעה במוסד ובעקרונות-היסוד שלו, יש במעשה כזה משום פגיעה מוחשית הן ביתר הסטודנטים הלומדים במרכז הבינתחומי ואשר התקבלו לשורותיו בזכות מאמציהם וחריצותם,

והן במאות הסטודנטים המתדפקים מדי שנה על דלתות המרכז הבינתחומי אך נדחים משום שציוניהם אינם עומדים בדרישות שנקבעו לצורך לימודים במרכז, ולבית-הספר למשפטים בפרט. לגישתי, מעשה כזה אינו מאפשר לנילון להימנות עם שורותינו בהווה ובעתיד.

לאור זאת, אני מטיל על הנילון עונש של הרחקה לצמיתות מלימודים במרכז הבינתחומי.

שנית, ולאחר התלבטות לא-מעטה, הגעתי למסקנה כי בנסיבותיו המיוחדות והחריגות של העניין, אין לפסול בדיעבד את הקורסים אותם השלים הנילון בהצלחה במהלך שנת לימודיו הראשונה במרכז, ואשר לגביהם-עצמם אין חולק כי הושגו עקב עבודתו וחריצותו של הנילון. דומני כי בהפרדה זו בין הענשתו של הנילון בגין מעשה המרמה שביצע לבין הותרת ציונים אלה על-כנם כמשלוח אותו מסר של תקווה ושיקום לנילון, עליו דיברו שני הצדדים, כל-אחד לגישתו, יש בכדי להוות איזון ראוי המתחשב בנסיבות חייו הקשות ויוצאות-הדופן של הנילון. מסר זה, ולפיו מעשי מרמה והונאה ייענשו בחומרה, בעוד שעבודה קשה וחריצות טומנים בחובם אפשרות להצלחה ולשגשוג עתידיים, מיועד לא רק לנילון ולנסיבותיו המיוחדות המצדיקות את האיזון הספציפי האמור, אלא הוא מכוון לכלל קהילת הסטודנטים במרכז. יחד עם זאת, וכדי למנוע חשש להטעיה כלפי צדדים שלישיים בנוגע לקבלת הנילון ללימודים במרכז, אני מורה כי לא יימסר לנילון גיליון ציונים רגיל, אלא יונפק לו על-ידי מזכירות הסטודנטים אישור מיוחד, אשר יפרט כי בשנת הלימודים תשס"ו השתתף בקורסים והשיג בהם את התוצאות כפי שהן מצויות במאגר הציונים של המרכז.

אני סמוך ובטוח, כי בעקבות הענישה החמורה בשל מעשה המרמה שביצע הנילון, לצד הותרת פתח של תקווה ושיקום עקב אותם מעשים שביצע ביושר, יפיק הנילון את הלקחים הדרושים, ויבחר ללכת בעתיד אך ורק בדרך הישר, בה ימצא את גמולו ואת תקוותו, ואני מאחל לו הצלחה וסיפוק בכל אשר יפנה.

החלטתי בצו הביניים מיום 12.7.06 נותרת בזאת על כנה, ומקבלת תוקף של החלטה, בכפוף לאמור לעיל בדבר הנפקת האישור המיוחד.

לנילון מוקנית זכות לערער על החלטה זו לא יאוחר משלושים יום מיום מסירתה לידי. המזכירות תפרסם החלטה זו ללא ציון שמו של הנילון והפרטים על אודות נסיבותיו האישיות.

ד"ר אמנון להבי, הממונה על המשמעת

## **The Interdisciplinary Center Herzliya**

Disciplinary File: 41/2006

In the Matter of Student A – The Respondent

October 31, 2006

### **Decision**

The Respondent is a student at the School of Law. A disciplinary complaint has been filed against the Respondent in which he has been accused of forging the grades on his Matriculation Certificate in order to deceptively be accepted to the School of Law.

As emerging from the complaint, the documents attached thereto, and in particular a letter from the Examination Department of the Ministry of Education dated June 8, 2006 in response to a letter from the Interdisciplinary Center, the forging was done in such a manner that some of the grades were changed to higher grades and others were added to the Matriculation Certificate for courses in which the Respondent was never tested. This was done in order for the weighted grade of the forged Matriculation Certificate to be higher than 100, which in turn enabled the Respondent to be automatically accepted to the School of Law without any need to take a psychometric exam, in accordance with the admission criteria applied at the School of Law for the 2005-2006 school year.

Adv. Assaf Porat and Ms. Orly Shaked appeared on behalf of the Complainant, and Adv. Joseph A. Shlush and Adv. Tamar Shefer appeared on behalf of the Respondent at the hearing held before me on October 30, 2006. In addition the Head of Student Administration of the School of Law, Ms. Iris Deshe testified. At the request of the Respondent's Attorney, the Respondent was not present at the hearing.

Adv. Shlush, in the name of his client, admitted by earlier correspondence and during the hearing of committing the acts of which the Respondent has been accused. He noted that during earlier meetings and referrals made by the Respondent to the Center, before Adv. Shlush began to represent him, his client had admitted to committing the above acts.

Therefore, based on the evidence and the documents in the file including the Respondent's admission to committing the acts, I convict the Respondent of committing an offense according to clause 2(b) of the Disciplinary Code which states:

"Knowingly conveying false knowledge to the Interdisciplinary Center, or writing a false document and/or submitting it to the authorities, to the teachers or to the employees of the Center, for the purpose of receiving rights at the Center or concealing knowledge knowingly, or doing any fraudulent act in order to receive rights at the Interdisciplinary Center or in reference to studies at the Interdisciplinary Center."

Whereas there is no dispute as to the facts and that the offense was committed, the hearing mainly dealt with the argumentation about punishment for committing the offense.

In this regard, both the Complainant and the Respondent's Attorneys referred to the difficult and extraordinary circumstances of the Respondent throughout his life,

emerging among other things from documents submitted by the Respondent's attorneys and which the Complainants have not opposed (page 4 of the Hearing Protocol). For the sake of the right to privacy, I cannot detail these circumstances herein. In their claims both parties, each according to his own beliefs, emphasized that along side the very severe act of forging the Matriculation Certificate (which the Respondent's attorney even defined as "a serious offense of criminal character" in his letter to me dated September 10, 2006), there is need to consider the difficult and extraordinary circumstances of the Respondent both in reference to his past and his future. Therefore, during the hearing, Adv. Porat noted the importance of rehabilitating the Respondent and emphasized that along side the need to punish the Respondent for his actions, "we do not want to crucify the Respondent and leave him with a stigma". And during the hearing he stated for instance the possibility that: "I believe that in this case we do not want to create an irreversible consequence. We want to leave this young man the possibility of beginning a new slate, if he improves his grades and comes back here he should be able to be accepted without his past being stained" (page 3 of the Hearing Protocol).

The problem is that the parties were in disagreement during the hearing, as well as during the contact between them in light of the request made by Adv. Shlush to the Complainant, Dr. Eli Bukspan, to try to plead a deal, as to the appropriate mechanism that would combine punishment for the serious act on the one hand, and leave an opening for rehabilitation of the Respondent on the other. This dispute stemmed from the significant differences between the parties regarding the relative weight of each of the considerations and the appropriate manner to implement them, and the Complainant's general principal stand against plea bargaining.

As stated, Adv. Porat raised the possibility during the hearing that if the Respondent were to improve his grades and was able to be admitted lawfully to studies at the Center, he would be able to begin his studies, while disqualifying all of the courses the Respondent completed during his first year of studies at the School of Law since they are "fruit of that forbidden tree" (page 4 of the Protocol) and this is even though Adv. Port emphasized that the Complainants have not claimed that the success of the courses themselves were achieved by deceit on the part of the Respondent.

On the other hand, Adv. Shlush offered several proposals during the hearing, which apparently he also proposed earlier to Dr. Bukspan, including the possibility of letting the Respondent start his studies anew at the Center without having to improve his matriculation grades and fulfill the admissions requirements (pages 8-9 of the Protocol).

As for this proposal I will note, as I also noted to Adv. Shlush during the hearing (page 9 of the Protocol), that even if I were to accept his stand for the sake of argument, in any case this is not under my jurisdiction since my role and authorities are defined in the Disciplinary Code. Certainly I do not have the authority in the framework of a disciplinary proceeding to make academic decisions regarding admission to studies at one school or another. These decisions are in the sole hands of the academic bodies dealing with these issues.

In light of the disagreement between the parties regarding the appropriate degree and manner of punishment for the serious act of forgery on the one hand and leaving an opening for hope of rehabilitation and a clean slate in the future for the Respondent, on the other and after taking into account all of the considerations involved I have come to the following conclusion regarding sentencing the Respondent.

First, it is my belief that the act of forgery of the Matriculation Certificate is one of the most serious acts, undermining the basic foundations and the values upon which the Interdisciplinary Center as an academic institute is founded, which cannot be tolerated. Beyond the damage to the institute and its fundamental principals, this act actually harms other students studying at the Interdisciplinary Center who have been rightfully accepted as a result of their efforts and diligence and the hundreds of students knocking on the Center's doors who are refused entrance because their grades do not meet the requirements for studying at the Center in general and at the School of Law in particular. In my opinion, this act does not allow the Respondent to be counted among the Center's students at the present nor in the future.

In light of this, I impose on the Respondent the punishment of expulsion for eternity from studies at the Interdisciplinary Center.

Secondly, and after long deliberations, I have come to the conclusion that under the special and extraordinary circumstances in this case, the courses the Respondent completed successfully during his first year of studies at the Center and for which there is no dispute that they were achieved through the work and diligence of the Respondent should not be disqualified post factum. I believe that separating the punishment of the Respondent for the deceitful act he committed and leaving his grades as is, will send a message of hope and rehabilitation to the Respondent which both parties spoke of, each according to his own perspective, should provide the appropriate balance which takes into consideration the difficult and extraordinary circumstances of the Respondent. This message stating that acts of deceit and dishonesty will incur severe punishment, while hard work and diligence hold in store the possibility of success and future prosperity, is not only addressed to the Respondent and the special circumstances justifying this specific balance, but also to the entire student body at the Center. Nonetheless, and in order to prevent the apprehension of misleading third parties regarding admitting students to studies at the Center, I instruct that a regular grade sheet shall not be presented to the Respondent but rather a special certificate will be issued by the Student Secretary which will state that the Respondent participated in the courses during the 2005-6 school year and achieved the grades as they appear in the Center's database of grades.

I am certain that as a result of the severe punishment the Respondent has received for the deceitful offense he committed, along with the opening left for hope and rehabilitation in light of the honest deeds he did, the Respondent will learn his lesson. Hopefully he will decide to take only the road of honesty in the future where he shall find reward and I wish him success and satisfaction in all his future endeavors.

My decision in the interim order of July 12, 2006 shall remain valid and shall be given the validity of a decision subject to that stated above regarding the issuance of a special certificate.

The Respondent is entitled to appeal this decision no later than thirty days from the day he has received it. The Secretariat shall publicize this decision without naming the Respondent and the details of his personal circumstances.

Dr. Amnon Lehavi, In Charge of Discipline